

Kelemen Lajos

Lóárnyék

Mi volna? – Ismeretlen lény!
Úszik árnyéka a horhos
löszpartján s hol fű sorfala nyit:
végig szabad a mező

Fut sértetlenül szinte föl az égig

Idelenn túl jól ismerik egymást
ijedtén kiáltoznak taláalomra neveket:
ki az mi az: nem tud
nem akar arccal mutatkozni?

Csak aki visszanéz
s a korpanoráma ködhegyein valóban átlát
tudja meg

Járni földet s felleget mindennap
vágatni hogy tódul ránk
a tág tér mámore – a végtelen is
egy vágatásnyira
s bemérhetetlenek vagyunk

Mi az az ismeretlen lény
szánva már kísértetnek? – te vagy
én vagyok hódítások lovasa juttatja
egy világ
féltendő egészségét eszünkbe

amit most az elmosódó lóárnyék testesít

Füred felé

Magunk volnánk az áramlat:
tengeren, tavon –
mindegy, csak gát, torlasz
megint meg ne törje, ahogy
átlüktetnénk, íveit rajzolva álmoknak
útféli képeknek,
a medren, mely arcot ad –
s ha szemközt ékeiktől elvont tér a part,
méltó szellemáru volna: hallgatni

akár a kövek ? –
úgy hát szépen kétfelé osztjuk magunk;
ki sebével, alkati nyomorával
örökké méregömleny, rémlátás, annak is
nyoma az iszapon –
emlékszik a földnyelv a másolatára;
kit viszont mélyi áram juttat át,
együtt révész remény
és föltről vigyázó tekintet,
neki a víz csobogó, érzéki beszéde másra érv:
összeköt szétvált partokat,
és se jajjal nem szól, se üres derűvel,
újra többet akar –
a hely árnyalatosan formázza
csöndjét, hangjait.

Tömöry Péter

Négy tétel

1. (Távolságok meredekén)

Rövid fényű csillagokra
áhítóznak rövid tornyok,
tövig égett gondolaton
tépelődnék sült bolondok:

ezer éves a háztája
udvara Hold
gond vártája.
Nemes utód,
hogyan megvédje,
Istennel is szembeszállna...

Várja, hogy a végzet meghal
s örökít rá jobb sorsot tán.
Világvég - és világkezdés
zöld remény a krumpli bokrán.

Szerelmesem, ki megtartod
bennem ezt a szabdalt földet,
szerény vagyonom, szerelmem
hűségével téged öllek.

Megtartód a messzeséged
mellém zár ma:
gyulladt idegemként rángva.

2. (Biztató)

Megkövetlek, lépj!

A háló, melyben felpuffad a test,
legyen jel, égre kiáltó:
boldog ki bévül reked.
Szembekötödsdi a játék,
van, kire csomója jut,
s van, ki oly kicsinyre méri
önmagát, hogy tág a lyuk,
önkéntelen is kibotlik,
S tántorgón kapkod mentőöv után...
Lezuhan, míg átemelné
könnyű álmát önmagán.

Ezért:
megkövetlek, lépj,
ne félj!

És, ha tunya kétely tör rád,
vágd földhöz az ócska kucsmát,
sziszegj bele ördögöset,
jeget szító sárkánytüzet,
négy varangynak négy porontyát
hordják rá az anyahangyák...

Ha kikel!

Megkövetlek, lépni kell!

Igazad e földre szabta,
földönfutó légy hát érte,
meleg kabát a becsület,
ám, mivégre?!

Csupaszon is alkalmas vagy
a kényszerű öröklétre: e végre!

Evégre:
megkövetlek,
lépni kell:

Dicsőséged is kikel,
s hogyha kikel, kifakasztják,
ráhúzzák az ócska kucsmát,
köpnek bele ördögöset
jeget izzó sárkánytüzet,
száz varangynak száz varangyát
hordják rá az anyahangyák,
ha kikel...

Megkövetlek, lépj, ha kell!
Lépj,
ne félj...

Hisz, kit elragad a vágya
és a csillagokig szállna,
de csupán egy satnya fára
gyötri fel a testét-lelkét,
sem az álmát, sem keservét
nem zúzza szét, ha leesnék,
csak gerince ferdül el...

3. (Egyszerű szerelmes vers)

Levegő réved ily egyszerűen tüdőmbe
és éltet mámortalanul,
fenkő sikong így kaszaélnék,
sarjú hal el ily bátortalanul,
az állat fal ily megbékélt örömmel,
fájdalom csitul így halódó testben el,
szélben vergődő levelek halálán
ily egykedvűen a fagy ünnepe,
mint, ahogy hozzád verődöm s visszatérek,
ahogy csókod a nemlét gyomrába mélyeszt,
elemészt,
csontig tartósít, akár a mész...

S maradok mindig visszanéző mása
örömtől szenvedőknek:
szerelmed Júdása.

4. (Tükrözés)

Ne keress!
Magadban nem érsz el.

Szerelmemnek testedben nyoma vész,
az eredendő birtokba eséssel
köröd bezáruul, magadba visszatérsz...
Két érték pontos egymásba olvadása,
amelyben nemünk már nem játszik szerepet,
mert egyikünk a másiknak csak mása,
s a másikatól magában idegen...

Tükörképek egymásra csukódása
semmivé mér meg, kénytelen.

Horváth László munkája

Születésnapomra

Hatvankét éves lettem én,
meglep, hogy van még költemény.

Fanyar
magyar

sorait magamhoz veszem,
computerem nem terhelem
tele
vele:

ne sértse puha gyöngyszemét
a globalizált szó-szemét
henye
genye.

Maradjon ajándék nekem
őrizze éltem szertelen
jaját
bajját.

Pedig lehettem volna jó
költő, nem ily versfaragó
mester
ember,

de mégsem lettem, mert pimasz
rímekben, ritmusban csak panaszkodom
morog
dohog

bódult agyamban hevenyen,
és ömlik szét a versemen
avas
sava...

„Önnek a szava túl román,
azaz transzilván, pajtikám,
kellem-
telen,

és mond is vele nem csupán
fényes piercing az ajakán:
itt a
hiba...”

Hatvankét évem birtoka,
a fölkenet ítésként igazán
legyen
nekem

„ajándék! ...mellyel meglepem
ez „Európa-szegleten”
magam
magam...”

(Veszprém, 2005. július-szeptember)